

do navrácení věci případné vady a škody sám odstraniti, a jest proto správným právní názor odvolacího soudu, že nájemník opravy může oddáliti až do skončení nájmu, nanejvýš, an vyjímá případ, že by pronajímatel měl zvláštní zájem na dřívějším jejich provedení. Ale takový zvláštní zájem žalobci ani netvrdili, tím méně prokázali, a hoví proto odvolací rozsudek, pokud byl podroben dovolacímu přezkumu, zákonu a věci. Na tom nic nemění okolnost, že podle smlouvy byla přesunuta na nájemce povinnost udržovati budovy v řádném stavu, stíhající jinak pronajímatele (§ 1096 obč. zák.), neboť z toho nelze dovoditi další povinnost žalovaného, by opravy provedl a škody nahradil již za trvání nájmu, jak správně dolíčil již odvolací soud. Pokud dovolání na důkaz nesprávnosti tohoto právního názoru odkazuje k § 587 říšskoněmeckého obč. zák. a k rozhodnutím býv. nejvyššího soudu vídeňského Gl. U. čís. 3302 a 3653 n. ř., jakož i k dílu Krasnopolski-Kafka Österreichisches Obligationenrecht 1910, str. 412, a ke komentáři k občanskému zákoníku vydanému Dr. Jindřichem Klangem, III. sv., str. 67, stačí podotknouti, že případ jest posuzovati podle zdejšího práva, že v případě Gl. U. čís. 3302 byla nájemní smlouva zahynutím pronajatého koně skončena, že v případě uveřejněném pod čís. 3653 byl zřejmým zájem pronajímatelův, by škodlivému užívání věci bylo zabráněno co nejdříve, že Krasnopolski-Kafka, aniž otázku sám řeší, odkazuje toliko na stránce 412 pod poznámkou 7 na shora uvedená rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského, a že Dr. Jindřich Klang ve svém komentáři, svazek III., str. 57, učí, že pronajímatel za jistých okolností příslušející mu náhradní nároky může uplatňovati již za trvání nájmu, což se v podstatě kryje s právním názorem hájeným odvolacím soudem a Drem Armínem Ehrenzweigem, 1928, druhý svazek, první polovina, str. 460, jehož se odvolací soud dovolává. Dovolání spatřuje právní omyl odvolacího soudu i v tom, že prosazení žalobního nároku by znamenal pouhou šikanu, což prý ani žalovaný netvrdil, ale dovolání přezírá, že odvolací soud tento domněle mylný právní názor hájí jen pro případ, že by pronajímatel chtěl přinutiti nájemce k okamžitému odstranění vad, aniž by k tomu měl nutkavou příčinu. Co dovolání míní výtkou, že odvolací rozsudek jest v rozporu sám s sebou, poněvadž zastává přece názor, že žalobcům uplatňovaný nárok vůbec nepřísluší, není s dostatek jasno, za to jest zřejmo z rozsudkového výroku, že odvolací soud, pokud jeho rozsudek jest napaden, žalobní žádost zamítl toliko pro tentokráte a že v tomto výroku nelze seznati rozporu. Dovolání odkazuje konečně k § 904 obč. zák., avšak ani tento předpis nedopadá, jelikož jde o právní poměr občanským zákoníkem zvlášť upravený.

Čís. 8957.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž byl zamítnut žalobcův návrh na vydání rozsudku pro zmeškání, aniž vyhrazena pravomoc, není přípustným rekurs na dovolací soud.

Přípustnosti rekursu s hlediska § 519 čís. 3 c. ř. s. není na závadu,

že rozepře nebyla výslovně přikázána k rozhodnutí, nebo k jednání a k rozhodnutí některému soudu první stolice, ježto podle názoru odvolacího soudu došlo na klid řízení.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, R I 282/29.)

Soud první stolice vynesl k návrhu žalobce rozsudek pro zmeškání. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a zamítl návrh žalobce na vydání rozsudku pro zmeškání. Nejvyšší soud odmítl rekurs.

Důvody:

Proti usnesení odvolacího soudu jest rekurs přípustný jen za předpokladů § 519 čís. 1—3 c. ř. s. Těch v souzeném případě není. Je zřejmo, že předpis čís. 1 nedopadá, neboť odvolání nebylo odmítnuto. Mohlo by se zdáti, že dopadá předpis čís. 2, jelikož odvolací soud usnesením vyřkl zmatečnost rozsudku prvního soudu. Ale podle dávného, v písemnictví i v rozhodování uznávaného výkladu tohoto předpisu jest podle něho rekurs dovolen jen, byla-li zároveň žaloba odmítnuta. To se tu nestalo. Odmítnut byl jen návrh žalobců na vydání rozsudku pro zmeškání. Mohl by rekurs tedy býti dovolen již jen podle předpisu čís. 3 § 519 c. ř. s. Jeho použití by nebránilo, že rozepře usnesením nebyla — alespoň ne výslovně — přikázána k rozhodnutí nebo k jednání a k rozhodnutí některému soudu první stolice, neboť výrok ten opominul odvolací soud snad se zřetelem k svému právnímu názoru, že nastal klid řízení a že tudíž v řízení lze i po vypršení tříměsíční lhůty § 168 c. ř. s. pokračovati podle § 169 c. ř. s. teprve k návrhu některé strany, maje za samozřejmé, že soud, až klid řízení jako jeho překážka snad kdysi takto pomine, musí a bude v řízení sporu pokračovati a rozhodne, by žalobu vyřídil znovu, an vyřizující ji rozsudek pro zmeškání byl zrušen. Ale přes to nelze rekurs ani podle tohoto místa zákona míti za přípustný, protože odvolací soud ve svém usnesení nevyřkl, že řízení má býti započato nebo v něm má býti pokračováno teprve, až usnesení odvolacího soudu nabude právní moci (srv. rozh. čís. 2624 sb. n. s.).

Čís. 8958.

Proti žalobě o složení peněžité jistoty nelze pro nestejnorodost namítati započtením vzájemné peněžité pohledávky.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, Rv I 1806/28.)

Proti žalobě, by žalovaní složili k rukám žalobců jako jistotu 40.000 Kč, namítli žalovaní započtením vzájemné peněžité pohledávky. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby a neuznal vzájemné pohledávky žalovaných započitatelnými. Odvolací soud